

11/3/45

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΟΔΥΜΠΙΑ..

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1945, ΩΡΑ 11 Π. Μ.

ΣΥΝΑΥΔΙΑ

ΤΗΣ

ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Θ. ΒΑΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΠΛΑΤΕΙΑ	ΔΡ. 120
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΝ	" 120
ΕΞΩΣΤΗΣ	" 120
ΘΕΩΡΕΙΟΝ Α'	" 150
ΘΕΩΡΕΙΟΝ Β'	" 90
ΥΠΕΡΩΝ	" 60

ΤΙΜΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΔΡ. 20.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

1. Βυζαντινή Θυσία Π. ΠΕΤΡΙΔΗ
Preludio
Arie
Fuga
2. Συμφωνία αρ. 36 σε Ντό μείζ. W. A. MOZART
I Adagio — Allegro spiritoso
II Poco Adagio
III Menuetto
IV Finale. Presto

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3. Prélude, Choral et Fugue FRANCK - PIERNÉ
4. Πολοβτσανοί χοροί A. BORODINE
από τόν «Πρίγκηπα Ίγκόρ»
I Είσαγωγή — Andantino — Allegro
vivo — Allegro — Presto — Moderato
alla breve — Presto
II Allegro con spirito
-
-

Π. ΠΕΤΡΙΔΗ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΘΥΣΙΑ (ΗΡΒΑΟΥΣΙΟ, ΑΡΙΕΣ ΚΑΙ ΦΟΥΓΚΑΣ)

Τό συμφωνικό αυτό τρίπτυχο είναι τό πρώτο άπ' τή σειρά έργων βυζαντινού χαρακτήρος, στά όποία ό μουουργός έπεξεργάζεται πολυφωνικά τις πλούσιες βυζαντινές κλίμακες. Τό «Πρελούδιο» άποτελείται άπό ένα μόνο θέμα, άπ' τό όποίο πηγάζει και τό κύριο θέμα τής τελικής Φούγκας. Στην «Αρια» μιá πρώτη πλατειά μελωδική φράσις, σέ ήχο πλάγιο, έκτίθεται άπ' τό δμιοε, καθώς και μιá αντίστοιχη φράσις άπ' τό βιολοντσέλλο σόλο μέ σουριτίνα. Άκολουθεί τετράφωνο «Χορικό» άπό τέσσερα έγχορδα σόλα, χορικό έπεξεργασμένο άντιστικτικά και πού μέ διάφορες μετατροπιές οδηγεί στη μεγαλύτερη ένταση τής δυναμικής ανάπτυξεως.

W. A. MOZART

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡ. 36 ΣΕ ΝΤΟ ΜΕΙΖ.

Ή «Συμφωνία άρ. 36 σέ Ντο μεϊζ.» του Μόζαρτ είναι γνωστή στους μουσικούς μέ τή προσωνυμία «Συμφωνία του Λίντς». Πρόκειται άσφαλώς για τή Συμφωνία εκείνη πού έγραψεν ό Μόζαρτ, μέσα σέ λίγο χρόνο, κατά τό ταξίδι του στο Λίντς τό καλοκαίρι του 1783 και κατά παράκληση τής εκεί Μουσικής Έταιρίας. Ή Συμφωνία αύτή φέρει φανερά ίχνη τής επιδράσεως του Χάϋδν. Είναι έργο δροσερό και άξιέραστο και θυμίζει τήν μεγάλην εκείνη περίοδο του διδασκάλου, κατά τήν όποίαν αυτός έδημιούργησε τά άπαράμιλλα άριστουργήματα: Δόν Ζουάν, τή Συμφωνία του Διός κλπ.

Έπίδραση του Χάϋδν άναγνωρίζει κανένας στο πρώτο μέρος' και όχι μόνο στη πλατειά, τή γεμάτη βάθος εισαγωγή, αλλά και στην άνάπτυξη πού — κατά τό σύστημα του Χάϋδν —, έκπορεύεται άπό ένα θέμα και πάνω σ' αυτό προχωρεί. Ή ίδια μέθοδος ύπάρχει και στο Andante. Άλλά και άλλα ίχνη του Χάϋδν ύπάρχουν: ή άπότομη μετάβαση άπ' τό «πιάνο» στο «φόρτε», ή ώραιες, κατά τό τρόπο του Χάϋδν, στροφές τής μελωδίας, Ιδιορρυθμίες στην ένορχήστρωση, άπροσδόκητοι τονισμοί και μεταπτώσεις. Ύπάρχει όμως και πολύς Μόζαρτ στη Συμφωνία αύτή' και μάλιστα μ' αύτή για πρώτη φορά γίνεται ό Μόζαρτ τέλειος συμφωνικός συνθέτης. Μέ τή Συμφωνία του Λίντς και μέ τής τρεις τελευταίες άδελφές της (Μί ύφ. σολ. έλ. και του «Διός», έμφανίζεται ή άπόλυτη άτομικότης του Μόζαρτ, πού άποτελείται άπό κρ άμα παιδικής άφελείας και σοβαρότητας.

CÉSAR FRANCK ΠΡΕΛΟΥΝΤΙΟ, ΚΟΡΑΛ ΚΑΙ ΦΟΥΓΚΑ

Αρχίζοντας να συνθέτη το έργο του αυτό, το προωρισμένο να δώσει κάποιο ενδιαφέρον στα προγράμματα της «Εθνικής Έταιρίας», όπου και πράγματι πρωτοπαίχθηκε στις 24 Ιανουαρίου 1885 από την Δδα Ροίτεβιν, ο Φράνκ είχε κατ' αρχάς τη πρόθεση να γράψει απλώς ένα πρελούντιο και φούγκα στο ύφος του Μπάχ. Κατόπι του ήρθε η σκέψη, να συνδέσει τα δυο αυτά κομμάτια μ' ένα κοράλ, που θα χρησίμευε σαν ένωτικός κρίκος σ' όλο το έργο. Έτσι γεννήθηκε ένα έργο πολύ χαρακτηριστικό, του οποίου τίποτε δεν άφείθηκε στη τύχη του, ούτε αυτοσχεδιάσθηκε, ενώ αντιθέτως όλα του τα όλικά χρησιμοποιήθηκαν για την ωραιότητα και τη στερεότητα του μουσικού μνημείου.

Το πρελούντιο είναι γραμμένο στον κλασικό τύπο του παληού πρελούντιο σονάτας, το μοναδικό θέμα του εκτίθεται στη τονική, κατόπι στη δεσπόζουσαν και τελειώνει, κατά τον τρόπο του Μπετόβεν, με μία συμπληρωματική φράση, που δίνει στο θέμα πειό έντελεστερη μορφή. Το κοράλ, σε τρία μέρη, παρουσιάζει δυο ξεχωριστά στοιχεία: μία θαυμάσια έκφραστική φράση που προτοιμάζει το θέμα της φούγκας που θ' ακολουθήσει και το κοράλ, άκριθως είπειν, που ζετυλίζεται σε μία άτμόσφαιρα θρησκευτικής μεγαλοπρέπειας.

Ύστερ' απ' το ίντερμέδιο, ή φούγκα εκθέτει τις διαδοχικές φράσεις της, μετά την ανάπτυξη των οποίων ακούεται ο μελωδικός τύπος και ο ρυθμός της συμπληρωματικής φράσεως του πρελούντιο· ο ρυθμός μόνον εξακολουθεί να συνοδεύη μία ταραχώδη επανάληψη του θέματος του κοράλ, και ύστερα εμφανίζεται το θέμα της φούγκας στον κύριο τόνο, σε τρόπον ώστε, να βρίσκονται συνδεδεμένα τα τρία στοιχεία του έργου σε θαυμάσια κατακλιδα.

Η ένορχήστρωση του περίφημου αυτού έργου του Φράνκ έγινε απ' τον Γάλλο μουσουργό Gabriel Pierné.

A. BORODINE ΠΟΛΩΤΣΙΑΝΟΙ ΧΟΡΟΙ

Ο «Πρίγκιπ Ίγκορ» του Μποροδίν θεωρείται δίκαια σαν ένα απ' τα ωραιότερα μελοδράματα της ρωσικής σχολής. — Την ένορχήστρωση του μελοδράματος αυτού, λόγω του ότι εν τώ μεταξύ είχαν αποθάνει ο Μποροδίν, έφερε σε πέρας ο Ρίμσκυ Κορασάκωφ. Οι «Πολωτσιανοί χοροί» απ' τον «Πρίγκιπα Ίγκορ» είναι πολύ συναρπαστικοί, γεμάτοι χρώμα, λάμψη και ζωηρότητα· έχουν μεγάλη πρωτοτυπία στις ιδέες και στους ρυθμούς. Η ένορχήστρωσή των (που είχε προφθάσει να κάνει ιδιαίτέρως ο Μποροδίν) είναι λαμπρά και γραφική, με εξαίρετη χρησιμοποίηση των κρουστών οργάνων· είναι μία ανατολίτικη γιορτή, όργιώδης δίνη των ήχων, αρκετή για ν' αποδείξει τη τέχνη με την όποια ο συνθέτης έχειριζέτο την όρχήστρα.